

ประวัติความเป็นมา

เริ่มก่อตั้งหมู่บ้านครั้งแรกโดยพ่อชาภักดี ทวีสินธุ์ โดยอพยพลูกหลานมาจากโนนโพนเมือง อำเภอบางสามารถและได้ตั้งชื่อเป็น บ้านโนนแก้วลูกหลานจึงมีนามสกุลโนนแก้วและทวีสินธุ์ ต่อมาได้เปลี่ยนเป็นบ้านดอนแก้ว จนถึงปัจจุบัน

เริ่มก่อตั้งหมู่บ้านเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๓๔ หรือประมาณ ๒๕๑ ปี มาแล้ว

คนกลุ่มแรกที่มาก่อตั้งหมู่บ้านคือพ่อชาภักดี ทวีสินธุ์ และพ่อสุรินทร์ โนนแก้ว โดยก่อนที่จะเข้ามาตั้งเป็นหมู่บ้านได้เดินทางมาสำรวจพื้นที่ในการที่จะตั้งถิ่นฐานที่อยู่อาศัย เมื่อพบเนื้อที่บริเวณนี้ก็ตัดสินใจอยู่ที่บริเวณดังกล่าว จึงได้ชักชวนคนในหมู่บ้าน โนนโพนเมืองมาแต่จำนวนคนที่ติดตามด้วยมีจำนวนไม่มากนักมารวมครอบครัวเพียง ๕ ครอบครัวเท่านั้นเอง

คนกลุ่มแรกที่เข้ามาตั้งหมู่บ้านดอนแก้วเป็นคนที่ย้ายมาจากบ้านโนนเมือง ตำบลหนอง อำเภอบางสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด และจากบ้านชั้นบันไดใหญ่ ตำบลชั้นบันไดใหญ่ อำเภอยโสธร จังหวัดอุบลราชธานี การเดินทางสมัยก่อนนั้นจะเดินทางโดยทางเกวียนลักษณะถนนหนทางจะเป็นถนนดินหรือทางเกวียน การคมนาคมลำบากและเต็มไปด้วยป่าไม้ อุดมไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติหลากหลายชนิด เช่น หนองน้ำสำหรับทำการเกษตร และเป็นแหล่งอาหาร

สาเหตุที่คนแต่ละกลุ่มอพยพมาจากบ้านเดิม เพราะลักษณะทางภูมิศาสตร์ มีความแห้งแล้งและขาดแคลนทรัพยากรทางธรรมชาติ นอกจากนี้พื้นที่ที่ทำการเกษตรไม่เหมาะแก่การทำเกษตรกรรมและการเพาะปลูก ลักษณะของดินก็ไม่มีควมอุดมสมบูรณ์

สภาพทางภูมิศาสตร์ของหมู่บ้าน ก่อนที่จะตั้งเป็นหมู่บ้านจะมีลักษณะเป็นป่าโปร่งเป็นลักษณะของป่าเบญจพรรณทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีเนื้อที่กว้างขวางและอุดมไปด้วยทรัพยากรด้านต่างๆ ที่มีความอุดมสมบูรณ์ เช่น น้ำ ดิน ป่าไม้ นอกจากนี้ยังมีหนองขาม ซึ่งเป็นแหล่งน้ำที่สำคัญต่อการทำการเกษตรของหมู่บ้าน

ปัจจุบันนี้ป่าที่หมู่บ้านได้หมดไปแล้วเพราะมีประชากรตั้งรกรากมากขึ้นแต่หนองน้ำยังคงอยู่ และได้เปลี่ยนสภาพไปแล้วเพราะจากเดิมเป็นหนองน้ำที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติแต่เมื่อมีโครงการของรัฐเข้ามาก็มีการปรับปรุงลักษณะของหนองน้ำให้เป็นสระขนาดใหญ่เพื่อที่จะได้กักเก็บน้ำไว้ใช้ตลอดทั้งปีเพราะหนองน้ำแห่งนี้ช่วงประมาณเดือน มีนาคม-เมษายน น้ำจะแห้งขอด

อาชีพที่เกิดขึ้นช่วงแรกของราษฎรที่อพยพมาอยู่หมู่บ้าน คือ อาชีพทำไร่ โดยการทำไร่ข้าวโพดและ การปลูกฝ้าย โดยการถางป่าปรับปรุงดินบริเวณที่จะทำไร่

ตั้งแต่เริ่มตั้งหมู่บ้านและชุมชนจนถึงปัจจุบัน ราษฎรมีการเปลี่ยนแปลงอาชีพเดิมที่เคยทำแล้วคือการทำไร่โพดเพราะสภาพทางภูมิศาสตร์และสภาพทางเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไปเลิกทำเมื่อ

พ.ศ. ๒๓๓๔ อาชีพปลูกฝ้ายเลิกไปเพราะลักษณะทางภูมิศาสตร์มีการเปลี่ยนแปลงไม่เหมาะแก่การปลูก เลิกทำเมื่อ พ.ศ. ๒๓๓๔